

Lluís Puig: ¿Que el poble segueixi avançant endavant, i pel davant dels qui ho veuen d'una manera o una altra, és la veritable estratègia?

Entrevistes | 02-01-2020 | 17:11

Lluís Puig

Ja fa més de dos anys que Lluís Puig, qui va ser Conseller de Cultura en el govern presidit per Carles Puigdemont, va marxar a l'exili a causa de la repressió de l'estat espanyol. Des de llavors, s'ha establert a Brussel·les, on ha esdevingut una de les veus més potents a l'hora de projectar el missatge sobiranista català arreu. Pendent de guanyar la no extradició als tribunals, Puig espera continuar treballant en el seu màxim objectiu: la internacionalització de la cultura catalana. ¿Som una cultura que exportem aquesta creativitat, precisament per la nostra capacitat de resiliència, de sobreposar-nos a les malastrugances que els fets històrics ens han fet patir repetidament?, diu.

Com es troba? Ja fa més de dos anys que va haver de marxar a l'exili...

Lluís Puig. Sí, són ja més de dos anys a l'exili, vint-i-sis mesos que estem a Bèlgica i, en el meu cas, segueixo treballant per la cultura catalana i per ajudar a promoure la seva internacionalització. Seguim forts perquè, en definitiva, amb la cultura aconseguim obrir camins i escletxes per arribar a llocs que entenen i veuen les nostres mancances i problemes amb utilitzar la nostra llengua, i en ser, com sempre hem estat, una cultura oberta al diàleg que ha creat i exportat cultura allà on és i allà on va. Estem enfeïnats i esperançats que el camí que ens ve al davant sigui millor.

Aquest 2020 ha de ser especialment rellevant pel que fa al procés?

L.L.P. Aquest 2020 no sé si serà més o menys especial o rellevant pel procés, però en tot cas, serà un any més de continuar endavant. Hi ha molts fronts judicials oberts que durant aquest any s'han d'anar resolent, i espero i desitjo que, malgrat que algun es pugui perdre, en d'altres anem aconseguint victòries. En aquest marc, en aquest front judicial europeu, és on podem anar aconseguint demostrar les manques de llibertat, les retallades de la democràcia i la falta de respecte en els drets bàsics i els Drets Humans que des de la justícia i la política espanyola es tenen en contra de Catalunya.

De fet, el 2019 ha abaixat la persiana amb un fet cabdal: el pronunciament del Tribunal de Justícia europeu. Ha tardat massa, Europa, a reaccionar?

LL.P. A tots ens deu semblar que la justícia a Europa ha anat tard, però té el valor que té i segurament deu ser un dels àmbits on les preses i les urgències són les pitjors companyes de feina. Que la justícia vagi més lenta del que nosaltres desitjaríem no vol dir que vagi malament, significa que els temes s'han de tractar en profunditat, s'han d'estudiar i valorar, i la sang calenta o els nervis d'excitació de determinats moments no són, com dic, bons companys de viatge. Sí que és cert que tots voldríem que les coses anessin més ràpides, però el que és evident és que cada pas que hem anat fent a la justícia europea, així com en els diferents tribunals on ens hem enfrontat com a Alemanya o al Regne Unit, hem anat aconseguint tirar endavant. Ara hi ha molts més fronts oberts, que nosaltres des d'aquí hi estem treballant, i espero que durant aquest 2020 es vegin els fruits.

Qui encara no ha reaccionat és l'estat espanyol. A Pedro Sánchez se l'ha d'investir president?

LL.P. No deu ser gens fàcil en aquest moment pensar a decidir si cal investir o no Pedro Sánchez. Sánchez ha vist que tal com se'l va ajudar en una moció de censura a tombar el govern de Mariano Rajoy, també se l'ha bloquejat a l'hora de poder fer govern a Espanya i ha hagut de repetir eleccions perquè no ha estat capaç de dialogar. No veig que hi hagi un gran canvi en la seva actitud i, per tant, no veig tampoc que les persones a Catalunya tinguin una gran il·lusió o esperança en què el govern de Sánchez canviï res, o gairebé res. Antigament se'n deia ?anar a buscar peix al cove a Madrid?, ara no sé com se'n diu, però en tot cas és evident que ni la justícia espanyola ha fet un pas ferm, ni aquest pacte de govern de PSOE amb Unidas Podemos pot aportar cap novetat que ens hagi d'omplir d'esperança. Veig difícil que aquest futur govern sigui valent i capaç d'entomar els problemes pel davant, la seva elecció no em motiva gaire.

Des del bloc sobiranista es reclama diàleg per resoldre el conflicte polític amb l'estat, però precisament sembla que aquest diàleg tampoc existeix entre les principals forces independentistes del país. Amb tantes sensibilitats diferents, realment es pot treballar de manera transversal?

LL.P. La manca d'unitat o manca d'estratègia entre les diferents forces independentistes és un mantra que fa massa mesos que dura. També és veritat que no hi ha estat gairebé mai, l'únic moment d'unitat real va ser quan es van ajuntar esforços per fer el referèndum de l'1 d'octubre. Per tant, si tot i no haver-hi hagut mai una unitat d'estratègia i acció entre les diferents forces hem arribat on hem arribat, em sembla que sense tenir aquesta unitat o estratègia l'independentisme seguirà creixent. I ho farà per dos aspectes: d'una banda, el mateix estat espanyol ens ajuda cada cop que vol vulnerar drets bàsics i aspectes de la democràcia que retalla constantment, i, d'altra banda, el projecte és prou engrescador com perquè es pugui construir un país millor per a tothom, i tothom és tothom, no només pels que pensen d'una manera o són d'un partit determinat. Anirem més de pressa o menys, però estic segur que el nostre procés no ha deixat mai d'anar endavant i de sumar forces i energies, per la qual cosa no crec que hàgim de patir excessivament per les manques d'enteses, tenint en compte que el poble de Catalunya realment sí que està posicionat fermament a tirar endavant. Que el poble segueixi avançant endavant, i pel davant dels qui ho veuen d'una manera o una altra, és la veritable estratègia.

Quin ha de ser el seu rol durant aquest 2020?

LL.P. Durant aquest 2020 el meu rol de treball seguirà estant aquí a Brussel·les. Espero ben aviat

guanyar la no extradició als tribunals i, un cop s'hagi assolit aquest aspecte, poder seguir treballant amb tota la normalitat amb què m'he bellugat fins ara. Durant aquests anys, mentre no he estat sotmès a períodes judicials, he pogut viatjar a l'Alguer, França, Itàlia, Luxemburg, Alemanya o el Regne Unit, on he treballat per aquest augment de la internacionalització de la cultura. Compto en poder continuar fent això des de Brussel·les, on amb una hora amb tren es pot estar a París, Colònia o Luxemburg. Ens trobem en un lloc neuràlgicament molt ben posicionat per poder fer molta feina i, des d'aquí, espero també poder tornar a visitar llocs com la Catalunya del Nord.

Vostè va ser conseller de Cultura. Aquest àmbit, el de la cultura, s'ha mantingut precisament com un dels grans baluards de la defensa de la lluita independentista. On rau aquesta força?

LL.P. L'àmbit de la cultura és, evidentment, un dels màxims exponents de la nostra societat. Aquí a l'estranger pots parlar de Robert Gerhard, Josep Carner, Pau Casals o Joan Miró, de molts noms que aporten a la cultura uns valors que van molt més enllà de les pròpies obres creades o compostes. Som una cultura que exportem aquesta creativitat, precisament per la nostra capacitat de resiliència, de sobreposar-nos a les malastrugances que els fets històrics ens han fet patir repetidament. No és cap novetat que hi hagi artistes a l'exili: n'hi ha hagut als anys trenta, setanta o noranta, però sempre han aportat un gra de sorra allà on eren.

Aquest any, per exemple, commemorem el norantè aniversari de la creació del Casal Català aquí a Brussel·les, curiosament per dues persones que estaven a l'exili: Francesc Macià, abans de ser president de la Generalitat, i Bonaventura Gassol, qui més tard va ser Conseller de Cultura. Dic això com una anècdota, perquè es vegi que amb la cultura, allà on som, podem anar sembrant i explicant la nostra realitat.

Vostè és membre destacat del Consell per la República Catalana. Quin potencial té aquesta eina?

LL.P. El potencial que té el Consell per la República Catalana ens ve donat sobretot per l'augment del suport que de mica en mica, però progressivament, va obtenint per part dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Aquest Consell té la legitimitat del pacte de govern del juny de 2018 de l'actual president, el Molt Honorable President Quim Torra, on s'establia la seva creació. Des d'aquí, no cal dir-ho, s'ha fet molta feina en l'àmbit de la internacionalització i en l'àmbit jurídic, mentre que en l'àmbit intern de cara a Catalunya s'ha anat més lent, però també és veritat que arribar a 85.000 inscrits en un any no és una feina fàcil. Cada vegada hi ha més Consells locals creats, també s'ha impulsat una delegació del Consell a la Catalunya del Nord i, en definitiva, es tracta d'una maquinària que va avançant de manera lenta, però també segura i ferma. Una màquina transversal, on hi ha persones representants de totes les sensibilitats, i que des de l'espai lliure europeu, sense estar sotmesa a cap restricció de l'estat espanyol, pot seguir avançant en nombrosos fronts: a la mateixa web ja hi ha penjat tot un pla d'acció de govern, així com molta informació perquè tothom pugui saber tot el que es fa i el que es deixa de fer. El seu potencial és tant gran com gran siguem capaços de sumant-s'hi tots.

Finament, permeti'm un tòpic. Un desig per aquest 2020?

LL.P. El meu únic desig per aquest 2020 és que els empresonats surtin de la presó, que totes les persones pendents de querelles a Catalunya rebin una carta on es notifiqui que s'arxiva el seu expedient i, no cal dir-ho, que pugui tornar a Catalunya acompanyant al meu president, amb el qual vaig marxar a l'exili l'octubre de 2017. Aquest únic desig seria una demostració d'un gran

any per Catalunya.

Autor: Redacció